

Kapitola třetí

Ještě nikdy v životě se mi neulevilo, že jsem se ocitla ve velkém městě. Až doteď.

Normálně mě velká města děsí. Je v nich prostě moc všeho: lidí, zvířat, pachů, zvuků.

Ale nyní, když nás koně vyvezou do strmého kopce a my projedeme branami do shonu městského života, mám pocit, že se konečně můžu nadechnout. Kellyn pobídne koně a obyvatelé hlavního města nám uskakují z cesty a volají za námi nadávky.

Dorazili jsme pozdě odpoledne, takže ulice nejsou tak zalidněné jako obvykle, ale pořád je tu dost lidí, co zavírají své obchůdky nebo spěchají nakoupit poslední zapomenuté věci.

Hlavní město leží v horách. Říká se, že princ Skiro chtěl panovat co nejdál od svého staršího bratra Ravise. Lidi se choulí ve volných kožšinách a teplých botách. Zdá se, že podzim přišel do města dříve než obvykle.

Petrik vede Kellyna k paláci. Šineme se po točitých uličkách do čím dál prudšího kopce. Už vidím, jak nad střechami domů a obchodů vykukuje náš cíl. Palácové věže jsou nejvyššími stavbami v celém městě.

Když se konečně ocitneme u nich, vidím, že patří k ohromným hradbám, obklopujícím palácové pozemky. Brána je otevřená a zve nás dovnitř.

Dveře paláce stráží z každé strany jedna obrovská postava. Jedna je vytesaná z nejbělejšího mramoru, druhá z nejtmaší žuly. Ebannara a Tasminya, Sestry Bohyně.

Jakmile vůz zastaví, přijde k nám strážná na hlídce. „Petriku, ty ses vrátil!“

„Omlouvám se, Leono, ale na zdvořilosti teď není čas. Prosím, řekni ihned princovi, že jsem tady. Že mám pro něj cennou zajatkyňni a velice ho prosím, aby mi dovolil svěřit naši zraněnou společnici do péče léčitelky Seruthy.“

Nevím, jestli se Petrik zná se všemi strážci, nebo je to jen náhoda, ale jsem ráda, že se konečně něco děje. Leona křikne několik slov na své druhy u dveří a ti ihned zmizí uvnitř.

Už za pár minut přinášejí k vozu nosítka a za nimi kráčí skupina vojáků s řetězy a okovy. Pomůžu ošetřovatelům naložit Temru na nosítka, zatímco strážní vyvádějí zápasící Kymoru z vozu a nasazují jí pořádná pouta. Kymora jim to nedá zadarmo, čímž si vyslouží několik dalších škrábanců a modřin.

„Prosím,“ žádá je Petrik, „zacházejte s ní pokud možno šetrně.“

Z hlavního vchodu paláce proudí další gardisté v tmavomodrých tunikách se žlutým sluncem na hrudích.

Z nitra paláce se ozve hláhol a postupně nabírá na síle. Až potom všechny ostatní přehluší jediný hlas: „Nechte mě projít!“

Nemůže to být nikdo jiný než sám princ Skiro. Pod otevřeným safírovým rouchem má tmavě zlatou tuniku se stejným sluncem jako strážní. Princ Skiro má hnědou pleť, tmavší než Petrik, a vyholenou hlavu. Jeho rysy jsou tak jemné, že by ho Temra pravděpodobně nazvala krasavcem. Je vyšší než Petrik, ale ne tak vysoký jako já, i když nechybí mnoho. Nemá žádné zvláštní insignie, které by značily jeho postavení, jen dýku zdobenou drahokamy v pochvě u pasu. Je z našich vladařů nejmladší a odhaduji, že mu nemůže být víc než dvacet let.